

VŠETKY TVOJE PREDNOSTI

**Dokonalá láska
Nedokonalí ľudia**

**COLLEEN
HOOVEROVÁ**

Ljndeni

Všetky tvoje prednosti

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Colleen Hooverová

Všetky tvoje prednosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Všetky tvoje

prednosti

Colleen Hooverová

Všetky tvoje

prednosti

Ljndeni

Pre Heathu.

Každý deň ťa milujem viac ako kedykoľvek predtým.

Ďakujem, že si môj zákonitý.

1. kapitola

Vtedy

Vrátnik sa na mňa ani neusmial.

Veziem sa výtahom na poschodie, na ktorom býva Ethan, a po celý čas mi to vrta hlavou. Vincenta mám zo všetkých vrátnikov najradšej už od chvíle, keď sa sem Ethan nastáhoval. Vždy sa usmieva a prehodí so mnou pár milých slov. No dnes mi len otvoril dvere a tváril sa veľmi odmerane, dokonca sa ani nespýtal: „Dobrý deň, Quinn, ako ste sa mali?“

Ale veď každý môže mať zlý deň.

Pozriem sa na mobil, je krátko po siedmej. Ethan by mal prísť okolo ôsmej, takže budem mať dosť času, aby som ho stihla prekvapiť večerou. *A svojou prítomnosťou.* Vrátila som sa domov o deň skôr, no rozhodla som sa, že mu to nepoviem. V poslednom čase nás natoľko zamestnávali svadobné prípravy, že sme už niekoľko týždňov nemali čas, aby sme si urobili pokojný večer a niečo dobré si uvarili. A pomilovali sa.

Keď sa dvere výťahu otvoria na poschodí, na ktorom býva Ethan, zarazím sa a chvíľu mi trvá, než vystúpim. Na chodbe, priamo pred Ethanovým bytom, sa prechádza nejaký chlap. Spraví tri kroky, zastane a pozrie sa na dvere. Potom urobí tri kroky opačným smerom a opäť zastane. Pozorujem ho a tajne dúfam, že odíde, no nestane sa tak. Ten človek sa presúša sem a tam a neustále upiera pohľad na dvere Ethanovho bytu. Nie je to nikto z Ethanových kamarátov. Keby bol, poznala by som ho.

Napokon vykročím k Ethanovým dverám a zľahka si odkašlem. Neznámy muž sa otočí a ja mu dám gestom najavo, že chcem prejsť. Ustúpi mi z cesty a ja si dám záležať, aby som sa mu nepozrela do očí. Prehrabávam sa v kabelke a hľadám kľúč. Keď ho konečne nájdem, muž ku mne prikróčí a oprie sa dlaňou o dvere. „Chcete ísť dnu?“

Nechápavo sa pozriem najskôr naňho a potom na dvere. *Prečo sa ma to pýta?* Pri pomyslení, že som na opustenej chodbe sama, len v spoločnosti neznámeho muža, ktorý chce vedieť, či mám naozaj v úmysle vojsť do prázdneho bytu, sa mi prudko rozbúši srdce. *Vie o tom, že Ethan nie je doma? Vie, že som tu sama?*

Zľahka si odkašlem a snažím sa nedať najavo, že mám strach, aj keď ten muž vyzerá pomerne neškodne. Viem však, že násilníka človek nie vždy spozná na prvý pohľad, takže ostražitosť je na mieste. „Býva tu môj snúbenec. Je doma,“ zaklamem.

Muž rázne prikývne. „Áno, je. Máte pravdu.“ Zatne ruku v päst a buchne do steny vedľa dvier. „Je tam. Aby som bol konkrétnejší, je v mojej priateľke.“

Absolvovala som kurz sebaobranu. Inštruktor nás učil, že si máme zasunúť kľúč medzi prsty ostrým koncom von,

a keď na nás neznámy chlap zaútočí, máme ho ním pichnúť do oka. Presne to urobím, presvedčená, že sa ten psychopat na mňa každú chvíľu vrhne.

Neznámy muž si zhlboka vzdychne a ja zacítim závan škorice. Čudné, na čo človek myslí vo chvíli, keď mu ide o život. Bude to znieť dosť divne, keď ma budú vypočúvať na policajnej stanici. „*Ach, naozaj neviem, čo mal útočník obľúčené, ale mal svieži dych po škoricovej žuvačke.*“

„Zrejme ste si zmýlili dvere,“ poviem a stále dúfam, že pochopí svoj omyl a odíde.

Muž pokrúti hlavou. Krátko a trhane, akoby chcel naznačiť, že on má pravdu, zatiaľ čo ja sa neskutočne mýlim. „Sú to tie správne dvere. To viem celkom určite. Má váš snúbenec modré volvo?“

Aha, takže on Ethana sledoval. Pocítim sucho v ústach. Zišlo by sa trochu vody.

„Meria asi meter osemdesiat? Čierne vlasy, bunda značky North Face, ktorá mu je trochu priveľká?“

Pritlačím si dlaň na brucho. *Zišlo by sa skôr trochu vodky.*

„Pracuje váš snúbenec pre doktora Van Kempa?“

Nechápavo krútim hlavou. Ethan nielenže pre doktora Van Kempa pracuje... doktor Van Kemp je jeho otec. *Ako je možné, že tento chlap toho o Ethanovi toľko vie?*

„Moja priateľka je jeho kolegyňa,“ povie a znechutene sa pozrie na dvere. „A zjavne nielen to.“

„Ethan by nikdy...“

Nedopoviem, lebo ma prerušia zvuky. *Zvuky súložie.*

Nieкто potichu opakuje Ethanovo meno. Teda aspoň na tejto strane dverí sa to tak javí. Ethan má spálňu na opačnom konci bytu, čo znamená, že tá ženská, nech už je to ktokoľvek, to nehovorí potichu. Ale kričí.

Zatiaľ čo on ju kláti.

Odskočím od dverí. Keď mi dôjde, čo sa deje za dverami Ethanovho bytu, zatočí sa mi hlava. V tej chvíli sa mi zosype celý svet. Minulosť, prítomnosť i budúcnosť – nad všetkým zrazu strácam kontrolu. Muž ma chytí za rameno, aby som nespadla. „Ste okej?“ Oprie ma o stenu. „Mrzí ma to. Nemal som vám to povedať tak zhurta.“

Otvorím ústa, no vyjde zo mňa len pár celkom nelogických viet. „Vy... ste si tým istý? Možno tie zvuky nevychádzajú z tohto bytu. Možno je to sexujúca dvojica, čo býva hneď vedľa.“

„To je možné. A Ethanov sused sa zrejme tiež volá Ethan, však?“

Napriek sarkazmu, ku ktorému sa práve uchýlil, mu vidím na očiach, že ho tá veta zamrzela. Je od neho milé, že so mnou súcití, hoci zjavne práve zažíva to isté, čo ja. „Sledoval som ich,“ povie. „Sú tam spolu. Moja priateľka a váš... priateľ.“

„Snúbenec,“ opravím ho.

Prejdem na opačnú stranu chodby, opriem sa o stenu a následne sa zveziem na dlážku. Napadne mi, že by som si nemala sadieť na zem, keď mám sukňu. Ethanovi sa sukne páčia, preto som si ju dnes obliekla, chcela som mu urobiť radosť, hoci teraz mám sto chutí ju zo seba strhnúť, obkrútiť mu ju okolo krku a uškrtiť ho ňou.

Vôbec si neuvedomím, že ten neznámy muž sedí vedľa mňa na zemi, až kým sa ma neopýta: „Vie, že prídete?“

Pokrútim hlavou. „Chcela som ho prekvapiť. Bola som so sestrou mimo mesta.“

Spoza dverí sa ozve ďalší tlmený zvuk. Muž vedľa mňa sa prikrčí a prikryje si dlaňami uši. Ja urobím to isté. Chvíľu

tak obaja zotrváme. Nechceme tým zvukom dovoliť, aby nám prenikli do uší. Čakáme, až kým sa to neskončí. Netrvá to dlho. Ethanovi to nikdy netrvá viac ako pár minút.

Asi po dvoch minútach poviem: „Myslím, že už skončili.“ Muž si odtiahne dlane od uší a položí si ich na kolená. Ja si skrížim ruky na hrudi a skloním hlavu. „Vojdeme dnu a budeme ich konfrontovať?“

„To nezvládnem,“ povie. „Potrebujem sa najprv trochu upokojiť.“

Vyzerá celkom pokojne. Väčšina mužov, ktorých poznám, by bez váhania vtrhla dnu.

Ani ja si nie som istá, či chcem Ethana konfrontovať. Časť môjho ja zúfalo túži odísť a vymazať tých posledných niekoľko minút natrvalo z pamäti. Mohla by som Ethanovi poslať esemesku, že som sa vrátila skôr, on by mi odpísal, že musí zostať dlhšie v práci, a ja by som sa tvárila, že je všetko okej.

Alebo pôjdem domov, spálím všetky jeho veci, predám svadobné šaty a zablokujem si jeho číslo.

Nie, to by mi mama nikdy nedovolila.

Ach bože. Mama.

Zastonám a muž sa okamžite napriami: „Je vám zle? Budete vracať?“

Pokrútim hlavou. „Nie. Vlastne neviem.“ Zdvihnem hlavu a opriem sa chrbtom o stenu. „Len som si uvedomila, že moja mama bude hrozne našťvaná.“

Keď pochopí, že mi nie je zle, len sa desím, ako zareaguje moja mama, keď zistí, že svadba nebude, viditeľne mu odľahne. To, že svadba nebude, je totiž jasné. Už som prestala počítat, koľkokrát mama nezabudla podotknúť, akú drahú zálohu musela zaplatiť, aby nás v tom podniku zapísali na zoznam čakatel'ov. „Uvedomuješ si, koľkí ľudia

túžia po tom, aby mohli mať svadbu v Douglas Whimberly Plaza? Aj Evelyn Bradburyová sa tam vydávala, Quinn. *Evelyn Bradburyová!*“

Moja mama ma neustále porovnáva s Evelyn Bradburyovou, pretože jej rodina je jedna z mála rodín v Greenwichi, ktoré sú známejšie ako rodina môjho nevlastného otca. Preto mama pri každej nožnej príležitosti uvádza Evelyn Bradburyovú ako príklad dokonalosti vyššej triedy. Mne je Evelyn Bradburyová ukradnutá. Mám chuť poslať mame hneď teraz esemesku s nasledovným znením:

Svadba sa nekoná a Evelyn Bradburyovú mám v paži.

„Ako sa voláte?“

Pozriem naňho a uvedomím si, že až teraz ho po prvýkrát naozaj beriem na vedomie. Viem, že toto je pravdepodobne jeden z najhorších momentov v jeho živote, no i napriek tomu sa mi zdá mimoriadne príťažlivý. Výrazné tmavohnedé oči dokonale ladia s farbou jeho nepoddajných vlasov. Pevná sánka zaťatá v tichom hneve od chvíle, ako som vystúpila z výtahu. Plné pery, ktoré sa pri každom pohľade na dvere stisnú do dvoch úzkych čiar. Hlavou mi blyсне, či by jeho črty pôsobili mäkšie, keby jeho priateľka nebola práve teraz tam vnútri s Ethanom.

Je akýsi smutný. Jeho smútok však akoby nesúvisel so situáciou, v ktorej sa momentálne ocitol. Bol odrazom niečoho hlbšieho... niečoho, čo má v sebe zakorenené. Často stretávam ľudí, ktorí sa smejú očami, no on sa tými svojimi mračil.

„Vyzeráte oveľa lepšie ako Ethan.“ Svojou poznámkou ho zaskočím. Tvári sa zmätene, zrejme si myslí, že ho balím. To je však to posledné, čo by mi v tejto chvíli napadlo. „To nebol kompliment, ale konštatovanie.“

Pokrčí plecami, akoby mu to bolo jedno.

„Len mi napadlo, že ak vyzeráte lepšie ako Ethan, tak aj vaša priateľka bude oveľa krajšia ako ja. Aj keď mi to môže byť jedno. Ale asi mi to jedno nie je. Malo by mi to byť jedno, no nemôžem si pomôcť. Musím myslieť na to, že ona priťahuje Ethana viac než ja. A preto ma podvádzala. Asi to tak bude. Prepáčte. Nezvyknem si nahlas spytovať svedomie, no som taká nahnevaná, že nedokážem prestať hovoriť.“

Chvíľu na mňa mlčky hľadí a premýšľa o mojich nesúrodých myšlienkových pochodoch. „Nemusíte sa trápiť. Sascha je špata.“

„Sascha?!“ Neveriacky vyslovím jej meno, potom ho ešte raz zopakujem s dôrazom na druhú slabiku. „*Sascha*. Tým sa mnohé vysvetľuje.“

Začne sa smiať a ja sa rozosmejem tiež a celé je to neskutočne divné. Smejem sa namiesto toho, aby som plakala. Prečo neplačem?

„Ahoj, ja som Graham,“ povie a podáva mi ruku.

„Quinn.“

Takisto jeho úsmev je smutný. V duchu rozmýšľam, či by sa za iných okolností usmieval inak.

„Aj by som povedal, že ma veľmi teší, Quinn, no toto je jedna z najtrápnejších chvíľ v mojom živote.“

Tak to sme dvaja. „Nápodobne,“ odvetím sklamane. „Ale som rada, že som tá stretla teraz a nie až o mesiac, po svadbe. A nemusím mu zbytočne sľubovať vernosť.“

„Vy ste sa mali o mesiac brať?“ Graham odvráti pohľad. „To je teda hajzel,“ povie potichu.

„Veru je.“ To viem o Ethanovi už dlho. Že je hajzel. Sebavedomý. Aj keď ku mne sa správal pekne. *Aspoň som si to myslela*. Predkloním sa a prehrabnem si prstami vlasy. „Bože, cítim sa hrozne.“

Pípne mi správa. Moja mama sa ako vždy presne trafila do situácie. Vyberiem mobil a pozriem sa na displej.

Ochutnávka torty presunutá na sobotu 14.00.

Predtým neobeduj.

Príde aj Ethan?

Stažka si vzdychnem. Na ochutnávanie torty som sa tešila zo všetkých svadobných príprav asi najviac. Napadne mi, že im až v nedeľu oznámim, že svadba sa ruší.

Ozve sa výťah a ja nechám mobil mobilom a upriem pohľad na dvere výťahu. Keď sa otvorí, cítim, ako mi rastie hrča v krku. Pri pohľade na škatuľky s jedlom zovriem ruku s mobilom v päst. Poslíček sa blíži k nám a údery môjho srdca bijú v rytme jeho krokov. *Vďaka, Ethan, vidím, že si sa rozhodol nasytať mi do otvorenej rany aj trochu soli.*

„Čína?! To nemyslia vážne!“ postavím sa a pozerám na Grahama, ktorý zostal sedieť a upiera na mňa zdola pohľad. Ukážem rukou na škatuľky v poslíčkových rukách. „To je moje obľúbené jedlo! Nie jeho! To ja mám vždy po sexe chuť na čínu!“ Otočím sa k poslíčkovi, ktorý tam stojí a prekvapene na mňa hľadí, nevediac, či má ísť až k dverám, alebo nie. „Dajte to sem!“ poviem. Bez slova mi objednávku odovzdá. Sadnem si na zem s dvomi porciami čínskeho jedla a prehrabávam sa v ňom. Keď zistím, že Ethan objednal presne to, čo vždy objednávam ja, vzkypí vo mne hnev. „On má tú drzosť objednať si to isté, čo jedáva so mnou! Kfmi Saschu mojou čínou!“

Graham vyskočí a vytiahne z vrecka peňaženku. Zaplatí vydesenému poslíčkovi, ktorý vzápätí otvorí dvere vedúce na schodisko, pretože usúdi, že táto úniková cesta je oveľa rýchlejšia, ako keby sa mal vracat k výťahu.

„Vonia to dobre,“ poznamená Graham. Sadne si, oprie sa chrbtom o stenu a vezme si kura s brokolicou. Podám mu

vidličku a dovolím mu ho zjesť, hoci kura je moje obľúbené jedlo. Teraz naozaj nie je čas, aby som bola sebecká. Otvorím si balenie mongolskej hovädziny a pustím sa do jedenia, hoci nie som hladná. Nedopustím, aby Sascha alebo Ethan z toho čo i len ochutnali. „Svine,“ zahundrem.

„Hladné svine,“ povie Graham. „Bodaj by obaja pomreli od hladu.“

Usmejem sa.

Jem a rozmýšľam, ako dlho budem sedieť s týmto mužom na tejto chodbe. Nechcem tu byť, keď sa otvoria dvere, pretože netúžim vidieť, ako Sascha vyzerá. Zároveň však nechcem prísť o moment, keď sa otvoria dvere a Sascha zbadá Grahama, ako tu sedí a napcháva sa jej čínou.

Takže čakám. A napchávam sa. Spolu s Grahamom.

Po niekoľkých minútach položí svoju plastovú misku, siahne do tašky, v ktorej boli škatule s jedlom, a vyberie z nej dva koláčiky šťastia. Jeden podá mne a potom otvorí ten svoj. Rozlomí koláčik, rozroluje úzky papierik a nahlas prečíta: „Dnes sa ti podarí uzavrieť veľmi dobrý obchod.“ Keď dočíta, zloží papierik na polovicu. „Super. A práve dnes som si vzal v práci voľno.“

„Hm, to máš smolu,“ poviem.

Graham pokrčí papierik do gulôčky a odfrkne ho do Ethanových dverí.

Rozlomím svoj koláčik a vytiahnem z neho papierik. „Ak budeš neustále poukazovať na svoje nedostatky, všetky tvoje dokonalosti zostanú nepovšimnuté.“

„To sa mi páči,“ povie.

Pokrčím svoj papierik a odfrknem ho do dverí tak, ako to urobil pred chvíľou on. „Je tam chyba. Nepovie sa *dokonalosti*, ale *prednosti*.“

„Presne to sa mi na tom páči. Jediné slovo, ktoré v tej vete napíšu nesprávne, sú *dokonalosti*. Irónia osudu.“ Štvornožky podíde k dverám, zdvihne môj papierik a opäť sa oprie o stenu. Podá mi ho. „Myslím, že by si si ho mala nechať.“

Odstřím mu ruku aj s papierikom, „Nemienim si nechávať nič, čo by mi pripomínalo túto chvíľu.“

Zamyslene sa na mňa pozrie. „Chápem. To ani ja.“

Obaja začíname byť čoraz nervóznejší z toho, že sa môžu kedykoľvek otvoriť dvere, preto radšej stíchujeme, aby sme počuli hlasy znútra. Graham si nervózne vyťahuje nitky z diery na rifliach nad pravým kolenom. O chvíľu je vedľa neho na zemi chuchvalec nitiek a z nohavíc mu vykúka holé koleno. Vytiahnem z kôpky jednu nitku a naviniem si ju na prst.

„Po nociach sme zvykli na laptopoch hrať slovnú hru,“ povie. „Bol som v tom naozaj dobrý. Naučil som ju hrať aj Saschu a ona ma vždy porazila. Každúcky krát.“ Vystrie nohy pred seba. „Obdivoval som ju za to, až kým som si na jej bankovom výpise nevšimol osemstodolárovú čiastku, ktorú jej za tú hru strhli. Kúpovala si ‚pomôcky‘, aby ma porazila. Päť dolárov za písmenko.“

Snažím sa predstaviť si tohto človeka, ako hrá po nociach na laptope hry, ale veľmi sa mi to nedarí. Tipovala by som ho skôr na chlapa, ktorý číta romány, upratuje dvakrát denne celý byt, skladá si ponožky a na dôvažok chodí každé ráno behať.

„Ethan nevie vymeniť rezervu. Odkedy sa poznáme, mal dva razy defekt a vždy musel volať odtahovku.“

Graham zľahka potrasie hlavou a povie: „Nechcem toho sviniara ospravedlňovať, ale na tom nie je nič zlé. Mnoho mužov nedokáže vymeniť pneumatiku.“

„Jasné. S tým by som sa vedela zmieriť. Problém je v tom, že ja viem, ako sa mení pneumatika. No on mi to nedovolí, pretože by sa cítil trápne, keby mal stáť vedľa baby a poze-rať sa, ako mení pneumatiku.“

V Grahamovom výraze zbadám niečo, čo som tam pred-tým nevidela. Žeby obavy? Uprie na mňa vážny pohľad. „Toto mu nikdy neodpusti, Quinn.“

Jeho slová ma dojmú. „Neodpustím,“ poviem odhodla-ne. „A po tom, čo mi urobil, ho už nechcem vidieť. Som prekvapená, že neplačem. Asi to o niečom svedčí.“

Graham sa na mňa pozrie chápacím pohľadom, no po-tom zvažnie. „Dnes si ešte poplačeš. Keď si ľahneš do poste-le. Vtedy to bolí najviac. Keď je človek sám.“

Po tejto jeho poznámke je zrazu všetko oveľa ťažšie. Ne- chcem plakať, no cítim, že tá vec na mňa začína doliehať ce-lou svojou váhou. Ethana som spoznala krátko po tom, ako som začala študovať na vysokej škole, a boli sme spolu celé štyri roky. Dosť dlhý čas na to, aby bolo človeku ťažko, keď to v jednej jedinej chvíli pominie. Viem, že je koniec, no napriek tomu nemám chuť Ethana konfrontovať. Nechcem nič, len v pokoji odísť a zabudnúť naňho. Nepotrebujem to nijako uzatvárať, nepotrebujem, aby mi niečo vysvetľoval, no mám strach, že keď budem dnes v noci sama, zmením názor.

„Možno by sme si mali dať spraviť testy na aids.“

Grahamove slová i strach, ktorý sa ma zmocní po tom, ako ich vyslovil, náhle preruší Ethanov tlmený hlas.

Blíži sa k nám. Prudko otočím hlavu k dverám bytu, no Graham sa zľahka dotkne mojej tváre a pritiahne moju po-zornosť späť k sebe.

„Najhoršie, čo môžeme teraz urobiť, je ukázať, čo cítime, Quinn. Nerozčuľuj sa. Neplač.“

Zahryznem si do pery a prikývnem. Snažím sa nemyslieť na všetky tie veci, ktoré mám chuť Ethanovi vykričať. „Dobre,“ zašepkám vo chvíli, keď sa otvoria dvere do Ethanovho bytu.

Pokúšam sa zachovať si rozvahu, ako mi radí Graham, no Ethanova bezprostredná prítomnosť spôsobuje, že mi začína byť zle od žalúdka. Ani jeden z nás sa nepozrie smerom k dverám. Graham na mňa upiera nekompromisný pohľad. Dýcha pravidelne a hypnotizuje ma očami. Nedokážem si predstaviť, čo si Ethan pomyslí, keď zhruba o dve sekundy otvorí. V prvej chvíli ma nespozná. Pomyslí si, že na chodbe pred jeho dverami sedí nejaká neznáma dvojica.

„Quinn?“

Keď začujem svoje meno, privriem oči. Neotočím sa za hlasom. Počujem, ako Ethan vychádza z bytu. Srdce mi v tej chvíli bije na mnohých miestach tela, no cítim predovšetkým dotyk Grahamových prstov na svojej tvári. Ethan opäť vysloví moje meno, tentoraz spôsobom, že to znie skôr ako príkaz, aby som sa naňho pozrela. Otvorím oči a uprene hľadím na Grahama.

Dvere sa otvoria ešte o niečo viac a dievča, ktoré sa v nich objaví, šokovane zvýskne. *Sascha*. Graham žmurkne, privrie oči a zhlboka sa nadýchne a vydýchne. Keď ich otvorí, ozve sa *Sascha*.

„Graham?“

„Doriti,“ zahundre Ethan.

Graham im nevenuje pozornosť. Stále hľadí na mňa. Ako-by odmietal vziať na vedomie, že sa nám obom práve rozpadá život. Prehovorí pokojným hlasom: „Chceš, aby som ťa odprevadil dolu?“

Prikývnem.